

РЕШЕНИЕ

№ 2699

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4740** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

[фирма], чрез управител предявява иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ срещу изпълнителен директор на Агенция за хората с увреждания за сумата 246963 лева. По причина, че изпълнителния директор на която и да е държавна администрация не може да е ответник в производство по ЗОДОВ, съдът е конституирал като ответник Агенцията за хората с увреждания. Искът е затова, че с акт на изпълнителен директор на Агенцията ищецът е бил заличен от регистър на лицата, осъществяващи дейности по предоставяне и ремонт на помощни средства, приспособления и съоръжения и медицински изделия, предназначени за хора с увреждания. По причина, че този акт на административен орган е отменен, както и други, с които е била препятствана дейността на ищеца като търговец от един и същ административен орган, искането е за присъждане на обезщетение общо в посочения размер, конкретизирано по пера в исковата молба, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба, както и присъждане на разноски.

Ответник – Агенция за хората с увреждания, чрез пълномощник оспорва иска изцяло и по пера, като излага съображенията си за неоснователност в отговор към исковата молба и становище. Прави възражение за прекомерност на разноските и иска присъждане на такива в полза на агенцията.

Прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на предявените икове.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие

следното.

Не е спорно, че ищецът е бил регистриран търговец за осъществяване на дейност по предоставяне и ремонт на медицински изделия, предназначени за хора с увреждания. Притежавал удостоверение за регистрация № 485/24.02.2017 г., издадено от А. към МТСП. Със заповед № 0023-2043/04.04.2018 г. на изпълнителния директор на А., на основание чл. 35в, ал. 1, т. 3 от ЗИХУ /отм./ [фирма] е заличен от Регистъра на лицата, осъществяващи дейности по предоставяне и ремонт на помощни средства, приспособления и съоръжения и медицински изделия, предназначени за хора с увреждания, считано от 29.03.2018 г. С решение на АССГ, потвърдено от ВАС тази заповед е отменена като незаконосъобразна. Не е спорно, че ищец е бил регистриран търговец на медицински изделия и за осъществяване на дейността си е наел за период 2011 – 01.03.2021 г. търговска площ в обособен магазин в [населено място], срещу договорена наемна цена. В друго административно производство, изпълнителен директор на А. издава заповед № 0023-0244/18.01.2018 г., с която от Регистъра на лицата, осъществяващи дейности по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хора с увреждания и медицински изделия да бъдат заличени предлаганите ортопедични обувки от списъците с медицински изделия на търговците на дребно. Ищец е провел неуспешно оспорване на тази заповед, като жалбата му, в качество преимуществено на търговец на ортопедични обувки е оставена без разглеждане.

Според ищец, за времето от издаване на отменената заповед № 0023-2043/04.04.2018 г. на изпълнителния директор на А. е бил в невъзможност да упражнява търговската си дейност с ортопедични обувки.

Като начална дата за препятстване търговската дейност на ищеца се сочи 26.01.2018 г, когато е получил заповед № 0023-0244/18.01.2018 г. и от която дата претендира претърпяни загуби.

Претенцията се конкретизира, според изложеното в исковата молба: 26040 лева, представляваща разликата между стойност на наличните в магазина на ищеца и регистрирани в А. медицински изделия към 26.01.2018 г. на стойност 260400 лева и продажбата им на занижена стойност, с отстъпка 10% на трето лице – [фирма] за сумата 234360 лева. Претърпяна загуба от 2217 лв., в резултат на платен наем за магазина, в който ищец е осъществявал търговска дейност, представляваща 26% от разхода за наем за период 26.01.2018 – 01.07.2018 г., когато ищец е прекратил търговска дейност и освободил наетия обект – магазин. Ищец определя процентно остойностяване като частта от реализирания общ оборот отнесена към оборота му от продажба на медицински изделия на хора с увреждания.

Следващата претенция е за претърпяна загуба от 2217 лева, в резултат на платен наем за магазина, в който е осъществявана търговската дейност на ищеца. По приложения договор, като наемна цена е посочена сумата от 850 евро месечно. В исковата претенция се конкретизира, че претенцията е 26% от разхода за наем за периода 26.01.2018 – 01.07.2018 г., на която дата е прекратена дейността и магазина бил опразнен. В случая тази претенция се пресмята като стойност като частта от реализирания общ оборот отнесена към оборота му от продажба на медицински изделия на хора с увреждания – физически лица с документи от А.. По същия начин като процентно съотношение е искането за присъждане на сумата 1578 лева – от разход за трудови възнаграждения на двама работника и дължимите осигуровки за сочения период.

Иска се присъждане на обезщетение за пропуснати ползи в размер на 15766 лева от нереализиран оборот за периода 26.01.2018 г. до 31.01.2020 г., изразяваща се в нетна печалба от продажбата на медицински изделия, регистрирани в А., като за база се взема последната нетна печалба от 8606 лева, за годината преди исковия период.

Като отделен иск е предявена претенция да бъде осъден ответник да заплати сумата 201362 лева, които са в пряка причинно следствена връзка от незаконосъобразните действия и бездействия на изпълнителния директор на А.. За определяне на размера на тези имуществени вреди била взета за основа оценката на бизнеса на ищеца, определена по метода на дисконтираните парични потоци.

Възраженията на ответника са, че претенцията по ЗОДОВ не е доказана, а и не са установени в условията на кумулативност предпоставките да се приеме, наличие на валидно основание по този закон за претендиране на обезщетение. Оспорва се изобщо да има незаконосъобразен административен акт, който да е бил отменен по административен или съдебен ред. Оспорва основанието, като възразява, че отменената заповед 0023-2043/04.04.2018 г. не е правопораждащ факт за въведеното правно основание по чл. 1 от ЗОДОВ, а обратно от това, че заповед № 0023-0244/18 г. не е била акт, който да подлежи на съдебен контрол, ищецът не може да черпи права и на това основание искът му е недоказан. Прави се възражение, че соченото споразумение с трето лице по повод предоставяне на количество ортопедични обувки е сделка между свързани лица и не може да се твърди, че след като са предоставени с по ниска цена на третото лице, ищецът не може да докаже загуба, за която да бъде обезщетен по този ред. Не на последно място се възразява, че ищецът бил търговец на дребно, а не производител, което било и основанието да бъде заличен от регистъра. От страна на ищеца е поискано назначаване на СИЕ, с посочени в исковата молба задачи. Съдът е уважил това доказателствено искане и приема заключението на СИЕ, което се оспорва от ответника.

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 и следв. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени и имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменено по съдебен ред като незаконосъобразно наказателно постановление, издадено от зам.кмет на СО. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник- юридическото лице, в чиято структура е органът, издал незаконосъобразния и отменен като такъв административен акт и е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд- София-град по реда на глава XI от АПК.

Разгледани по същество, предявените искове са неоснователни, по следните съображения:

Исковата защита за вреди от дейност на администрацията е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ, когато вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на държавни органи или длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност.

Доказателствената тежест за установяване на всичките предпоставки се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетението за вреди. Вредата в случая, като правен институт представлява накърняване на имуществото претендирано от ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вреди причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод

изпълнение на административна дейност. Следователно отговорността на държавата или общината възниква при наличието на няколко предпоставки, а именно: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; 2. Незаконосъобразният административен акт, респ. действие или бездействие да е при или по повод изпълнение на административна дейност; 3. Реално претърпяна вреда /имуществена и/или неимуществена/ и 4. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. Тези нормативно регламентирани предпоставки трябва да са налице кумулативно - липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди възпрепятства възможността да се реализира отговорността на държавата респ. на общината по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по предвидения специален ред, в исково производство по чл. 203 и сл. от АПК, като доказателствената тежест за установяването им се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за понесените вреди. Съдът счита, че в процесния случай посочената съвкупност от предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за вреди е налице.

Безспорно е, че ищецът [фирма] е бил регистриран на 24.02.2017 г. в регистър по чл. 35 от ЗИХУ /отм./ с обхват на дейност „осъществяване на дейност по предоставяне и ремонт на МИ, предназначени за хора с увреждания“. Съдът не коментира изразеното от ищец становище за лично отношение на изпълнителния директор на А. с издаването на заповед, с която търговеца е заличен от регистъра по чл. 35 от ЗИХУ /отм./. Безспорно и относимо към правното основание на иска е, че с решение на АССГ, потвърдено от ВАС, тази заповед е приета за незаконосъобразна и отменена.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че са налице първите две законово регламентирани материалноправни предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за възникване правото на обезщетение за претърпени от ищеца вреди от незаконосъобразен акт на административен орган, отменен като незаконосъобразен. Безспорно е, че отменения като незаконсъобразен административен акт е издаден от изпълнителния директор на А. при и по повод изпълнение на служебните му задължения. Съдът не се обвързва с това да коментира, както се иска от ищец наличието на незаконосъобразни действия от страна на изпълнителния директор, така че и на това основание да се ангажира отговорността му. Достатъчно, според съда е това, че са налице предпоставки, което е доказано от влязъл в сила съдебен акт, че заповедта, с която се препятства, според ищец упражняването на търговска дейност с МИ от ищеца е незаконосъобразна и отменена. След издаването на тази заповед ищецът не е могъл да упражнява търговска дейност за каквато се иска лиценз, той е в невъзможност да изпълнява такава дейност по причина, че е заличен от специалния регистър.

Но наличието на другите два от кумулативно изискуемите елементи на фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата - настъпването на имуществени и/или неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразна административна дейност, съдът приема за недоказано, поради което и исковите претенции се явява неоснователна.

Съдът, намира липсата на пълно и главно доказване на обстоятелства имащи връзка между отменения административен акт и претендираните по пера имуществени вреди. Ищец претендира заплащане на сумата 26040 лв, представляваща разликата между

стойност на наличните в магазина на ищеца и регистрирани в А. медицински изделия към 26.01.2018 г., които според ищец са били на стойност 260400 лев, а са предоставени на трето лице, с 10% занижена цена. Договарящ по такава сделка е било [фирма]. От страна на ответника се противопоставя възражение, че договарящите по споразумението са свързани лица, което следва да се вземе предвид при обсъждане на сделката, дали е била действителна или привидна. По споразумение между договарящите от 29.06.2018 г., при наличието на висящ процес пред АССГ по оспорването на заповед № 0023-2043/04.04.2018 г. Споразумението е по повод задължения на ищеца към трето лице, като с посоченото споразумение страните уреждат облигационни отношения помежду си. Няма данни, предоставянето на ортопедични обувки на стойност 260400 лева да е във връзка със заличаването на ищеца от регистъра по чл. 35 от ЗИХУ /отм./ От приложеното споразумение не се установява, договореното да е в резултат на административна намеса. Към договора е приложен и протокол за взаимно прихващане, което е следствие от възникнали задължения между търговците. От това не следва, че има обвързаност между отменената незаконосъобразна заповед и поведението на ищеца спрямо търговския му партньор. В подкрепа на това обстоятелство, съдът съобразява и заключението на СИЕ, с уточнение, че в счетоводството на ищеца няма първична счетоводна документация по това споразумение. Няма издадена фактура за извършена продажба по представения от [фирма] договор, т.е. продажба не е извършена и по нея не може да се претендират претърпени загуби. Никъде в приложените по тази претенция писмени доказателства не се доказва, че описаната в исквата молба родово определена стока – ортопедични обувки и стелки се предоставят в изпълнение на парично задължение. От това следва извод, че не може да се установи търпяна вреда, която да е в причинна връзка с отменената заповед. Следващо, приложеното споразумение е между равнопоставени търговски субекти и е във връзка с двустранни задължения, като с постигането му страните постигат взаимна удовлетвореност. Не може да се твърди, че от отменената като незаконосъобразна заповед, за ищеца като търговски партньор на [фирма] са наложени мерки, с които се ликвидира търговската му дейност. По отношение на [фирма], видно от протокол на комисията, назначена със заповед на изпълнителния директор на А. от 29.03.2018 г., както и по отношение на ищеца от тази дата е взето решение търговците да бъдат заличени от регистъра. Споразумението е от 29 юни 2018 г., два месеца и половина след издадената заповед за ищеца. Това споразумение не е във връзка с издадената заповед, като съдът прави този извод за липсата на причинна връзка на иска в тази част.

По отношение претенцията за обезщетение от прекратен наем и инкасирана загуба в размер на 2217 лв., съдът приема, че не се доказва това искане. Причинна връзка между загубата от 2217 лв. не се доказва. Не се доказва твърдението за прекратяване на наемния договор, а съдът приема, че наемната цена е договорена, чрез условия за размера ѝ, в зависимост от търговската дейност на наемателя. Претенцията е за период 26.01.2018 – 01.07.2018 г. Заповедта, сочена като основание за преустановяване дейността на ищец е от 04.04.2018 г. Тази дата следва да се приеме, като начален момент за търпени вреди, ако ищец може да докаже такива. Ищец не представи доказателства договорът за наем да е прекратен поради заличаването му от регистъра по чл. 25 от ЗИХУ /отм./ От представеното У. съдът не прави извод, че това е била единствената търговска дейност на ищеца, напротив такава дейност не се споменава, което налага извод, че ищец е търговец в широкия смисъл на

определението. Следващо, като доказателства в тази част на исковата молба е представен само договор за наем. Не е от значение как е прекратен договора, но предвид необвързаността на плащането по този договор на наемната цена ищец не може да докаже търпяна загуба и причинната връзка с издадената незаконосъобразна заповед. В тази част исковата претенция е неоснователна и недоказана и се отхвърля.

В същия смисъл съдът се произнася и по претенцията за сумата от 1578 лева в резултат на платено трудово възнаграждение и осигуровки на служители, в претндирания размер от 26% от реализирания общ оборот отнесена към оборота му от продажба на медицински изделия на хора с увреждания – физически лица с документи от А.. Ищец не представя доказателства да е бил работодател и на какво основание прекратява трудови договори с лица, наети за предоставяне на работна сила. Не са представени доказателства какви възнаграждения е плащал и как тези възнаграждения са обвързани от реализирания оборот. Твърдението, че трудовото възнаграждение е обвързано от реализацията на продажби на ортопедични обувки, ако това е съставлявало 26% от общия оборот не е доказано. В съответствие с установеното, съдът намира, че няма доказана вреда, която да е настъпила от незаконосъобразния административен акт, а също така и не може да има причинна връзка между настъпила, според ищеца, но неустановена според съда вреда по размер и отменената заповед.

В исковата молба се поддържа искане за присъждане на обезщетение за пропуснати ползи от 15766 лева, от нереализиран оборот за период 26.01.2018 -31.01.2020 г., изразяваща се в нетна печалба от продажба на медицински изделия, регистрирани в А., като за база се взема нетната печалба след данъци от продажбата на медицински изделия в А. за една година , която би била 8606 лева. Съдът разбира искането като такова за присъждане на пропуснатата полза в размера на двугодишна печалба, след данъци. За съда, датата 26.01.2018 г. е избрана без да е налице обосновка за това. Ищцовата страна въвежда в предявения иск и в правното основание по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ административния акт, заповед 0023-0244/18.01.2018 г. на изпълнителния директор на А.. С тази заповед, в съответствие с разпоредбата на чл. 10д от НАРЕДБА за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания (Загл. изм. - ДВ, бр. 89 от 2010 г., в сила от 12.11.2010 г., бр. 54 от 2014 г.) /отм./, изпълнителния директор на Агенцията е разпоредил не по адрес на ищеца, а изобщо по отношение на лицата в регистъра по чл. 35, осъществяващи дейности по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия да бъдат заличени предлаганите ортопедични обувки. Както възразява ответника, по силата на тази разпоредба в сила от 20.10.2017 г., нормативно е разпоредено „Производството на медицински изделия, помощни средства, приспособления и съоръжения по индивидуална поръчка задължително се извършва съгласно изискванията на Закона за медицинските изделия“. Както се спомена предмета на дейност на ищеца, като търговец е универсален. Удостоверение № 485/24.02.2017 г. е за осъществяване на дейност по предоставяне и ремонт на медицински изделия, предназначени за хора с увреждания. Следва извод, че разпоредбата на чл. 10д от Наредбата /отм./ не е приложима по отношение на ищеца, което е отчетено от съда при отмяната на заповед 2043/04.04.2018 г. По причина, че ВАС е приел, че заповедта от 18.01.2018 г. не е акт,

годен за оспорване, съдът не коментира действията на администрацията по приложението на този административен акт. В крайна сметка, датата 26.01.2018 г. не съответства на хронологията в отношенията между ищеца и ответник. Няма акт на администрацията, с който да се разпорежда от 26.01.18 г. да се преустанови търговската дейност с ортопедични обувки на ищеца. В тази част, исковата претенция е неоснователна. Претенцията е на база двугодишната нетна печалба, след данъци, като базата е печалбата от 2017 г. По делото е изслушана СИЕ, според която при изчисления по проверени счетоводни документи печалбата на ищеца за продажби през А. за 2017 г. е 8606 лева, преди данъци. При изчисляване през дисконтирани парични потоци при тази базова стойност за исковия период 26.01.2018 – 31.12.2020 г. експертната дава стойност от 16211 лева, след данъци. Съдът приема, че заключението е прогнозно на база математически пресмятания. В самото заключение експерта се позова на проверка на финансови документи с относима за дейността по продажба на ортопедични обувки и стелки отчетност. Съдът кредитира заключението за това, че всички сделки, които са предмет на финансиране от А. са налични и коректно отразени. От това следва, че при спазване правилата на изчисляване на дисконтираните парични потоци, пропуснатите ползи са доказани по основание. В изпълнение на задачата, СИЕ отчита продажбите по фактури у ищеца, описани подробно в заключението за период 18.03.2017 – 12.01.2018 г., а за този период продажбите на ортопедични обувки и стелки като процент продажби А. са 23,98% от всички приходи на дружеството. Съдът не приема началната дата 26.01.2018 г., а документално такава следва да е 04.04.2018 г. съдът не приема пропуснатите ползи да са доказани в размера, определен от експертната. В заключението е посочена и складовата наличност на ортопедични обувки към 30.06.2018 г., а споразумението с [фирма] е от 29.06.2018 г. както се спомена, с оглед уреждане на търговски отношения, ищецът е предоставил, според споразумението държаната стока. Все в тази връзка, съдът прие, че ищец доброволно се лишава от тези вещи, единствено за да уреди отношенията си с търговски партньор. Следователно с постигане на това споразумение, считано от 29.06.2018 г. ищец не може да разполага със стоки, които са били предмет на продажби, рефинансирани от А.. От това следва, че за исковия период с недостоверна дата 26.01.2018 – 31.12.2020 г. ищец не може да претендира пропуснати ползи, тъй като не е могъл да се ползва от продажба на стоки, от които се е лишил без административната принуда на ответника. Дори да няма приемо предавателен протокол за предаване на вещите, предмет на споразумението, съдът приема заключението на в.л. за липса на осчетоводяване на продажбата, при договорени (-) 10% от продажната цена на ищеца. От това следва, за този съдебен състав, че в тази част искът е неоснователен. Няма аналог за пропуснати ползи от невъзможност да се продадат ортопедичните обувки на свободен пазар, нито може да се предположи, че след като ищец се освобождава от тези вещи може да има причинна връзка, затова, че не може да продаде в сочения срок вещи, които не притежава, а от това да реализира някаква печалба.

Ищецът претендира обезщетение в размер на 201362 лева, които са в пряка причинно следствена връзка с незаконосъобразни действия и бездействия на изпълнителния директор на А.. Съдът, приема, че изпълнителния директор, който и да е той и на каквато и да е обществена организация не е адекватен ответник в производство по ЗОДОВ. Фиксацията на ищеца в това изпълнителен директор на А. да бъде персонално отговорен за претендирани вреди – претърпени загуби и пропуснати

ползи е в противоречие с изискването на чл. 205, ал. 1 от АПК - Искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите, а не срещу органа, представляващ юридическото лице. За определяне на размера на претенцията ищец взема за основа на оценката на бизнеса си определена по метода на „дисконтираните парични потоци“, взимайки предвид парите, които се очаква търговеца да генерира вовеки, дисконтирани с определен процент. Величината е взета на база пресмятания на ищеца, като според него такава би могла да бъде евентуално към 31.12.2019 г., ако е продължил да съществува и да развива търговска дейност. Вещото лице в условията на пресмятане е дало процент, с който евентуално би могъл да се развива бизнеса на търговеца по сметнати оборот и помощни средства рефинансирани от А. за исковия период. Съдът не е обвързан от заключението на вещото лице. Претенцията е за обезщетение за имуществени вреди.

Имуствените вреди представляват претърпяна загуба и/или пропуснатата полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищците и в резултат на незаконосъобразни действия или бездействия да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т.е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо.

Пропуснатата полза представлява неосъщественото увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички изгледи за това, а като резултат от деянието ищецът е лишен от сигурна облага.

Като „пропуснатата полза“ следва да се приеме осуетяване на възможност за реално увеличаване имуществото на едно лице, в резултат от незаконосъобразен административен акт. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението... „ По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2012 г.: Установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на ответника, имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване - да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. В случая изводите в Тълкувателното решение се приемат и прилагат по аналогия. За процесния случай претенцията на ищеца се гради върху оборима презумпция и хипотези, осъществяването на които не доказва. Както съдът спомена, след като ищецът като търговец по смисъла на чл. 1 от ТЗ е закупил през 2016 г. ортопедични обувки от [фирма] без административна намеса на 29.06.2018 г. връща стоката на продавача, при договорени условия. Следва да се установи, каква е обвързаността на търговеца с

отменената заповед, по силата на която е заличен от регистъра по чл. 35, ал. 1 от ЗИХУ /отм./, при доказан факт, че преди да е вписан в този регистър под № 485/24.02.2017 г. е осъществявал търговска дейност с ортопедични обувки. Ищецът не доказва и да е осъществявал дейност по предоставяне и ремонт на МИ, предназначени за хора с увреждания. Съдът приема, че като е търгувал с ортопедични обувки, не е бил в пряка обвързаност с това дали е или не вписан в регистъра по чл. 35 от ЗИХУ /отм./

В производството по обезщетение за вреди по ЗОДОВ, както и в общия исков процес, ищецът носи тежестта да докаже иска си по основание и размер.

Доказването на основанието на иска се свежда до установяването на фактите, от които ищеца черпи съществуването на спорното право на обезщетение.

Установената в чл. 154, ал. 1 от ГПК тежест на доказване се изразява в провеждането на пълно главно доказване на релевантните за правото на обезщетение факти. Фактическият състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ включва незаконосъобразен административен акт, респ. в случая - бездействие на държавен орган при изпълнението на административна дейност, наличието на вреда и причинна връзка между бездействието и вредоносния резултат. Реализирането на отговорността на държавата е обусловено от кумулативното наличие на всеки от елементите от състава на отговорността. Следва да се отбележи, че в случая е налице отменен административен акт, вследствие незаконосъобразни действия по издаването му от администрацията. За съда не е доказано да са претърпени имуществени вреди в претендираните размери, както и пропуснати ползи.

Изложеното налага да бъдат изцяло отхвърлени исковите претенции за присъждане на обезщетение по реда на ЗОДОВ. В полза на ответника се присъждат разноски за юрк. възнаграждение по реда на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ.

По тези съображения, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ исковите на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Агенция за хората с увреждания за: претърпяна загуба от 26040 лева, представляваща разликата между стойност на наличните в магазина на ищеца и регистрирани в А. медицински изделия към 26.01.2018 г. на стойност 260400 лева и продажбата им на занижена стойност, с отстъпка 10% на трето лице – [фирма] за сумата 234360 лева; претърпяна загуба от 2217 лв., в резултат на платен наем за магазина, в който ищец е осъществявал търговска дейност, представляваща 26% от разхода за наем за период 26.01.2018 – 01.07.2018 г.; претърпяна загуба от 1578 лева, в резултат на платено трудово възнаграждение и осигуровки за период 26.01.2018 - 01.07.2018 г.; пропуснатата полза от 15766 лева от нереализиран оборот за периода 26.01.2018 – 31.12.2020 г., изразяваща се в нетна печалба от продажба на медицински изделия, регистрирани в А. и пропуснатата полза от 201362 лева от незаконосъобразни действия и бездействия на изпълнителен директор на Агенцията за хората с увреждания, или общо за сумата 246963 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Агенция за хората с увреждания сумата 100 лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия

